

Főtisztelendő Paptestvérek! Kedves Testvérek!

Az Egyházmegye főpásztoraként osztozom Testvéreimmel a húsvéti örömben. Ebből az örömből, erőből kiindulóan és felelősségtől vezérelve mutatok rá az itt élő minden ember javát szolgáló aktuális feladatainkra, megosztva azt Egyházmegyénk Papjaival, Munkatársaival, Híveivel.

Húsvétkor Jézus Krisztus, az engedelmes Fiú feltámadását ünnepeljük. A Fiú odaadja saját életét és az Atya feltámasztja őt a harmadik napon. A szeretet Istene nem engedi elveszni az Igazat és életre kelti mindazokat, akik hisznek Benne. Krisztus föltámadásában így örömmel ünnepeljük a mi föltámadásunkat is. Isten ugyanis egy újjáteremtett étellel ajándékoz meg bennünket – mintegy földi életünk folytatásaként –, ahol színről színre látunk. Ahol pontosan felismerjük, mit jelent szabadnak lenni, mit jelent valóban elköteleződni, mit jelent szolgálni, életközösséget vállalni testvéreinkkel, mit jelent boldognak lenni. A föltámadásban helyreáll az a rend, melyet Isten kezdetől fogva az embernek szánt, hogy őt Atyánknak nevezzük és békében, testvérként tekintsünk egymásra.

Jézus Krisztus föltámadásának csodálatos ajándéka, hogy akik hiszünk Benne és döntéseinkben követjük cselekedeteit, már most azt az életet élhetjük, melyet Jézusban is látunk. Isten gyermekeinek élete ez, a föltámadott lét öröméé. A Krisztus föltámadásába vetett hit lényegileg határozza meg az ember gondolkodásmódját, cselekedeteit, magatartását, kapcsolatait. Ebben gyökerezik a valódi öröm, az Evangélium hiteles megélése, a félelem nélküli élet, az üdvösség reménye, a megújult látásmód és közösségi élet, a szolidáris magatartás, melyre különleges módon kaptunk meghívást.

Jézus Krisztus föltámadásának hatása van az Isten előtt annyira kedves ember teljes életére. Hiszen nem valamiféle kettős világban élünk. Isten előtt nem különül el a hitnek a világa és a hétköznapi élet világa. Egyetlen egy világ van, amit az Isten csodálatosan megteremtett, amit megáldott, amit megszentelt, amit az ember bűne megsebzett, de amit halálával és feltámadásával megváltott és

újjáteremtett. Ebből a felfoghatatlan isteni szeretetből következik, hogy a mi földi életünk, s benne minden cselekedet a maga korlátai ellenére is isteni távlatokkal rendelkezik.

Mi jellemzi azokat az embereket, akik cselekedeteik, meggyőződésük alapjaként Jézus Krisztus föltámadására tekintenek? Az öröm, az evangéliumi radikalitás, a félelem nélküli élet, az üdvösség reménye, a megújult látásmód és közösségi élet, a szolidáris magatartás.

Elsőként és mindenekelőtt az **öröm**. Az öröm, melynek végső oka Jézus Krisztus halála és föltámadása, s melynek következménye életem elfogadása. Az öröm, mely az örök élet reménye bennünk, amelyet nem kell féltünk, hisz nem veheti el a világ. Ennek jelenét éljük már most, ezért fontos életünk minden lépése, döntése – az ifjúkorban, a hivatás választásakor, a párválasztáskor, a családalapításkor, a családi élet örömeiben és küzdelmeiben, a betegség terhének, keresztjének a hordozásakor. Az öröm következtében igent mondok az életre, igent mondok az emberre, igent mondok saját életemre. Elhiszem, hogy az élet jó. Ami a legfontosabb, elfogadom Jézus Krisztust életem középpontjának, s válogatás nélkül elfogadom azokat a testvéreimet, akik ugyanúgy mint én *igent* mondtak Jézus Krisztus személyére, föltámadására, tanítására. Hiszen mindannyiunkat Ő hívott meg és ez elegendő ahhoz, hogy szeressem a mellettem levő testvéreimet, vállaljam az ő sorsát, életét.

A föltámadott lét megtapasztalásából következik keresztény életünk egyfajta **radikalitása** is, amiről Jézus így beszél: „*Beszédetek legyen igen: igen, a nem: nem.*” (vö. *Mt 5,37*). Nem lehet egyik nap *igent* mondani arra, amire az előző nap *nemet* mondtam. Nem tudunk a kettő között átjárást találni, mert ezt az emberi lélek nem bírja elviselni, nem bírja hordozni. Megrendül. Valami eltörik benne és céltalanná válik az élete. Aki akárhogyan él, akárhová juthat. Mi az *igen*-hez és a *nem*-hez kötjük az életünket, és mindkettő számunkra Krisztus. *Igent* mondok az életemben mindarra, ami méltó az emberhez, méltó az ember szentségéhez, méltó Jézus Krisztushoz, és *nemet* mondok az életemben mindarra, ami nem méltó

Krisztushoz, ennél fogva nem méltó az emberhez sem. Ezek a döntések – az *igen* és a *nem* – adják meg az életünkben az értéket, az értékrendet, amihez ragaszkodunk, ami nem pusztán egy ésszerű megfontolás eredményeképpen áll előttünk. Nem valami földtől elrugaszkodott tanítás, aminek semmi köze nincs a mi emberi életünkhöz, hanem ez az értékrend nagyon konkrét, nagyon közvetlen és éppen ezért cselekvésre, a szeretet cselekedeteinek gyakorlására ösztönző.

A föltámadás hitében való élet **félelem nélküli élet**. Ekkor vagyunk igazán szabadok. Sokszor úgy gondoljuk, már legyőztük a félelmünket, már nincs is: már szabad vagyok, és mégsem! Nagyon sokszor ezek a félelmeink, ezek a szorongásaink, aggodalmaink irányítják a döntéseinket: nem vagyok szabad! Jézus pedig az örömteli életre hív bennünket: *Válaszd az életet! Válaszd azt, ami örömmre vezet, válaszd azt, amit az élet Istene ajándéku ad! Engedd el félelmeidet, megszokott – sokszor talán dédelgetett – sebeidet, aggodalmaidat!* Lehet, hogy féltém a megbocsátástól, lehet, hogy aggodalmaskodtam a gondviselés miatt, lehet, hogy számtalan módon aggódtam a kapcsolataim miatt. Ezeket azonban az Isten nemcsak elveszi, hanem gyógyítja is. A Húsvét ünnepe abban is megajándékoz és megerősít bennünket, hogy tudatosan szakadjunk el a félelmeinktől, hiszen Isten újjáteremti szabadságunkat a helyes szeretet gyakorlására.

A föltámadott létnek szintén jellemzője a **bátorság**, a kezdeményező képesség, a lehetőségek szüntelen keresése, hogyan tudok jobban szeretni, hogyan tudom a közösséget életben tartani. Az élethez szükség van bátorságra, erőre, józanságra, szeretetre (vö. *2Tim* 1,7). Jézus Krisztus föltámadása abban akar megerősíteni bennünket, hogy merjünk kezdeményezni a szeretetben, Szerető Istenünktől tanulva merjünk elsőként szeretni (vö. *1Jn* 4,19-21). Sokkal többet jelent a feltámadás hite, mint pusztá reakciót és passzív magatartást, melyet a társadalom, a kultúra, a szokások várnak el tőlünk. Ahelyett, hogy leginkább azokra a kérdésekre adjunk választ, amelyek éppen akkor számot tartanak a környezet érdeklődésére, a Feltámadott Krisztust megvallva sokkal többet tudunk mondani

az emberiségnek az emberről, a méltóságról, a családról, a házasságról, bűnről, megbocsátásról, rabságról, szabadságról, igazságosságról. Az örömhírt hirdetjük teljes meggyőződésünkből, s így válunk a **remény** jelévé és hordozójává. A mai Európában a keresztény ember a remény jele és hordozója. Az embernek mennyire szüksége van a reményre! Ez a remény, mely az Egyházé, örök életre, az üdvösségre szól (vö. *Róm* 8,24).

Húsvéti örömünkben a föltámadott lét jellemzőit szemléljük. Hogyan tudunk így élni? Éljük örömmel életünket. Ne engedjük, hogy a panaszkodás, önsajnálát, harag, gyűlölködés, félelem kilopja szívünkből az örömet. Prófétai módon tiszteljük, fogadjuk el, óvjuk az emberi lét méltóságát. Szavainkban, döntéseinkben Jézus Krisztus cselekedete legyen a meghatározó. Mellette nem fér meg semmilyen megalkuvás, kompromisszum. Mind egyéni, mind pedig közösségi életünkben beszéljünk és cselekedjünk egyértelműen, az Evangélium tanítását követve. Hittancsoportok, imaközösségek, karitás csoportok létrehozásával, plébániai képviselőtestületek újjá szervezésével, megújult, bátor, ötlettel teli cselekvéssel gondoskodjunk közösségeinkről, különösen is a szegényekről, magányban élőkről. Ne legyen senki közösségeinkben, aki reményvesztetten él! Nagy bizalommal imádkozzunk papi, szerzetesi, családi hivatásokért, hogy általuk Isten gondoskodjék rólunk, az Ő népéről!

Adja Isten, hogy Húsvét ünnepe erősítsen meg mindannyiunkat a döntésben, a bátorságban, az öröm hordozásában, a szeretet cselekedeteinek gyakorlásában, melyre Jézus indít bennünket. Kérem a gondviselő Istent, hogy a Feltámadt Krisztus Szentlelke által teremtsen újjá egyéni és közösségi életünket!

Imával, hálával és szeretettel!

Pécs, 2014 Húsvétján

† György